

Vârstnicul Wilford W. Andersen,
din Cei Șaptezeci

Stânca Mântuitorului nostru

Eu mărturisesc că cei care țin poruncile Sale vor crește în credință și în nădejde. Ei vor primi tăria de a birui toate încercările vieții.

Cu ani în urmă, am vizitat împreună cu familia mea orașul Nauvoo, din statul Illinois. Acolo, primii sfinți au venit pentru a găsi adăpost. Mulți își pierduseră casele și fermele, iar unii îi pierduseră pe cei dragi din cauza persecuției din ce în ce mai puternice. În Nauvoo, ei s-au adunat și au întemeiat un oraș nou și frumos. Însă persecuția nu a încetat și, în anul 1846, ei au fost forțați din nou să-și părăsească propriile cămine – de data aceasta în mijlocul iernii. Ei și-au aliniat căruțele pe strada Parley, așteptând să le vină rândul să traverseze apele înghețate ale fluviului Mississippi către un viitor necunoscut.

În timp ce ne aflam pe strada Parley, gândindu-ne la situația lor îngrozitoare, ochii mei au fost atrași de o serie de semne din lemn, prinse în cuie pe șipșurile gardurilor, pe care erau gravate citate din jurnalele acelor sfinți aflați în suferință. În timp ce citeam fiecare citat, spre surprinderea noastră, ne-am dat seama că propriile lor cuvinte nu exprimau disperare și descurajare, ci încredere și angajament, ba chiar bucurie. Ei erau plini de nădejde, nădejde care este arătată în următorul citat

din jurnalul lui Sarah DeArmon Rich, din luna februarie a anului 1846: „Să pornim iarna într-o asemenea călătorie... părea ca și cum am păși în strănsimea morții, dar noi am avut credință... [și] ne-am bucurat că ziua eliberării noastre sosise”¹.

Acești primi sfinți cu siguranță că nu aveau case, dar aveau nădejde. Inimile lor erau frânte, dar spiritele lor erau puternice. Ei au învățat o lecție profundă și importantă. Ei au învățat că nădejdea, împreună cu binecuvântările de pace și bucurie care o însoțesc, nu depinde de circumstanțe. Ei au descoperit că adevărata sursă a

nădejzii este credința – credința în Domnul Isus Hristos și în ispășirea Sa infinită, singura temelie sigură pe care trebuie să ne clădim viața.

Astăzi, un alt grup de pionieri exemplifică acest principiu important. În ziua de marți, 12 ianuarie, un cutremur devastator a lovit Haiti. Cutremurul a lăsat capitala, Port-au-Prince, în ruine. Efectul său a fost devastator – se estimează că 1.000.000 de oameni au rămas fără adăpost și peste 200.000 au decedat.

În timp ce lumea a urmărit reacția internațională fără precedent, un alt efort remarcabil și încurajator de întrautorare era în plină desfășurare în Port-au-Prince – acesta era condus de un comitet format din conducători locali haitieni ai Bisericii, organizat după tiparul preoției și funcționând prin intermediul inspirației. Din acest comitet făceau parte, printre alții, cei doi președinți de țară și cele două președinte ale Societății de Alinare din cei doi țărâși din Port-au-Prince, precum și președintele de misiune, care la vârsta de 30 de ani prezidează asupra celor 74 de misionari cu timp deplin din Misiunea Haiti, Port-au-Prince. Toți misionarii lui sunt haitieni și, în mod miraculos, niciunul dintre ei nu a fost rănit în timpul acestui cutremur devastator.

În mâinile acestor conducători locali inspirați au fost încredințate resursele Bisericii, resurse care au inclus donațiile generoase făcute de mulți dintre dumneavoastră. Pentru aceste donații, poporul haitian vă este profund recunoscător. Sub conducerea comitetului, camioane încărcate cu provizii au sosit aproape imediat din Republica Dominicană. La câteva zile după cutremur, au sosit încărcături cu alimente, sisteme de purificare a apei, corturi, pături, și provizii medicale împreună cu o echipă de doctori.

Cele nouă capele din Port-au-Prince

și din jurul acestuia aproape că nu au suferit nicio pagubă – un alt miracol remarcabil. În săptămânile de după cutremur, acestea au devenit adăposturi pentru mai mult de 5.000 de haitieni și centre de unde erau distribuite alimente, apă, precum și locul unde se oferea asistență medicală. Nevoile de bază fuseseră satisfăcute, iar ordinea începea să înlocuiască haosul.

Deși credincioșii sfinți haitieni au suferit foarte mult, ei au speranțe mari în ceea ce privește viitorul. Ca și în cazul primilor pionieri din anul 1846, inimile lor sunt frânte, dar spiritele lor sunt puternice. Și ei ne învață că nădejdea, fericirea și bucuria nu au legătură cu circumstanțele, ci cu credința în Domnul.

Profetul Mormon, el însuși nefiind străin de circumstanțe dificile, a înțeles și a predicat în mod clar această doctrină:

„Și iarăși, frații mei preaiubiți, eu aș dori să vorbesc către voi despre nădejde[...]

Iată, vă spun eu vouă că voi trebuie să aveți nădejde prin ispășirea lui Hristos... și aceasta datorită credinței voastre în El în acord cu făgăduința.

De aceea, dacă un om are credință, el trebuie să aibă nădejde, căci fără credință nicio nădejde nu poate să fie”².

Nădejdea rezultă din credința în Isus Hristos. El a biruit deja lumea și a promis că va șterge orice lacrimă din ochii noștri dacă pur și simplu ne vom îndrepta către El, vom crede și Îl vom urma.³

Unii care pot fi deznădăjduiți sau descurajați chiar în acest moment se pot întreba cum ar putea să-și redobândească nădejdea. Dacă sunteți unul dintre aceștia, amintiți-vă că nădejdea vine ca rezultat al credinței. Dacă dorim să ne clădim nădejdea, trebuie să ne clădim credința.

Credința în Salvator necesită mai

mult decât doar un crez. Apostolul Iacov a predicat că până și dracii cred și se înfioară.⁴ Dar adevărata credință necesită fapte. Diferența dintre draci și membrii credincioși ai acestei Biserici nu o reprezintă credința, ci faptele. Credința crește prin ținerea poruncilor. Noi trebuie să ne străduim să ținem poruncile. În Ghidul pentru scripturi, citim că „minunile nu duc la credință, însă credința puternică se dezvoltă prin supunere față de Evanghelia lui Isus Hristos. Cu alte cuvinte, credința vine prin dreptate”⁵.

Când ne străduim să ținem poruncile lui Dumnezeu, când ne pocăim de păcatele noastre și promitem să facem tot ce putem să-L urmăm pe Salvator, începem să avem mai multă încredere în faptul că, prin intermediul ispășirii, totul va fi în regulă. Aceste sentimente sunt confirmate de către Duhul Sfânt care ne scapă de ceea ce mamele și tații noștri pionieri au numit „griji”. În pofida încercărilor noastre, avem un sentiment puternic de bunăstare și împreună cu ei „bucuroși vom cânta”⁶.

Nu doresc să minimalizez realitatea depresiei clinice. Pentru unii, soluțiile pentru depresie și anxietate vor fi găsite prin intermediul consultației efectuate de către cadre competente. Dar în cazul celor mai mulți dintre noi, tristețea și teama încep să dispară și sunt

înlocuite de fericire și pace atunci când ne punem încrederea în Autorul planului fericirii și atunci când ne dezvoltăm credința în Domnul păcii.

Nu cu mult timp în urmă, un prieten drag de-al meu a murit de cancer. El și familia lui sunt oameni care au o credință deosebită. A fost încurajator să văd cum credința lor i-a ajutat să treacă peste acest moment foarte dificil. Ei erau plini de o pace interioară care i-a susținut și i-a întărit. Cu permisiunea lor, doresc să citesc dintr-o scrisoare scrisă de o membră a familiei cu doar câteva zile înainte de moartea tatălui ei:

„Ultimele câteva zile au fost deosebit de grele... Noaptea trecută, pe când eram strânși în jurul patului în care stătea tata, Spiritul Domnului putea fi simțit și Acesta a acționat cu adevărat ca un Mângâietor pentru noi. Noi suntem liniștiți... Acesta a fost cel mai greu lucru pe care fiecare dintre noi l-a trăit vreodată, dar găsim liniște cunoscând faptul că... Tatăl nostru din Cer a promis că noi vom trăi din nou ca familie. După ce doctorul i-a spus tatălui la spital că nu mai era nimic de făcut, tata s-a uitat la noi toți, având o credință perfectă, și a întrebat cu îndrăzneală: «Este cineva în acest salon care are vreo problemă legată de planul salvării?». Noi nu avem și suntem recunoscători pentru un tată și pentru o mamă

care ne-au învățat să avem încredere totală în acest plan”.

Mă adresez tuturor celor care suferă, tuturor celor care jelesc, tuturor celor au parte acum sau care urmează să aibă parte de încercări și greutăți în această viață. Mesajul meu este pentru toți cei îngrijorați, temători sau descurajați. Mesajul meu nu este altceva decât un ecou, un memento al sfatului alinător constant dat de un Tată iubitor copiilor Săi încă de la începutul lumii.

„Aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stâncă Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da, săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii și al suferinței fără de sfârșit, datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă”.⁷

Eu mărturisesc despre El, că El a biruit lumea, că El nu ne va uita și nu ne va abandona niciodată pentru că El ne-a împărțit pe palmele mâinilor Sale⁸. Eu mărturisesc că cei care țin poruncile Sale vor crește în credință și în nădejde. Ei vor primi tăria de a birui toate încercările vieții. Ei vor avea parte de o pace care întrece orice pricepere.⁹ În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Sarah DeArmon Rich, în Carol Cornwall Madsen, *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail* (1997), p. 173-174; redactare modernizată.
2. Moroni 7:40-42.
3. Vezi Apocalipsa 7:14-17.
4. Vezi Iacov 2:19.
5. Ghidul pentru scripturi, „Credință”.
6. „Veniți voi sfinți”, *Immuri*, nr. 23.
7. Helaman 5:12.
8. 1 Nefi 21:16.
9. Filipeni 4:7.

Vârstnicul M. Russel Ballard,
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Mame și fiice

Este esențial în aceste zile din urmă – chiar critic – ca părinții și copiii să asculte și să învețe unii de la alții.

Dragi frați și surori, cu șase luni în urmă, la conferința generală, în sesiunea preoției, m-am adresat taților și fiilor. Așa cum probabil vă așteptați, cele 5 fiice ale mele, cele 24 de nepoate și un număr chiar mai mare de strănepoate mi-au cerut să le acord aceeași atenție. Așa încât, astăzi, mă voi adresa, în primul rând, mamelor și fiicelor din Biserică.

Draga mea soție, Barbara, a avut o influență eternă importantă asupra fiicelor și nepoatelor noastre – iar ele, la rândul lor, asupra ei. Mamele și fiicele joacă un rol important ajutându-se unele pe altele să exploreze infinitele lor posibilități, în ciuda influențelor ce subminează, într-o lume în care calitatea de femeie și cea de mamă sunt coperite și manipulate.

Aproape cu un secol în urmă, adresându-se femeilor din Biserică, președintele Joseph F. Smith a spus: „Nu vă lăsați conduse de femeile lumii, voi trebuie... să conduceți femeile lumii în tot ceea ce este merituos, tot ce este asemănător lui Dumnezeu, tot ce este înălțător și... purificator pentru copiii oamenilor” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p.184)).

Dragi surori, noi, frații voștri, nu putem face ceea ce dumneavoastră ați fost desemnate în mod divin să faceți, înainte de întemeierea lumii. Putem

încerca, dar nu putem nici măcar spera să copiem darurile voastre unice. Nu există nimic atât de personal, în această lume, precum grija de mamă, sau ceva care să schimbe viața atât de mult ca influența unei femei neprihănite.

Înțeleg că unele dintre voi, tinerele fete, nu aveți mame cu care să puteți discuta aceste probleme. Și multe dintre dumneavoastră, femeile, nu aveți, în prezent, fiice. Dar deoarece *toate* femeile au prin natura divină atât talentul înăscut, cât și calitatea de mamă, cea mai mare parte din ceea ce voi spune se aplică în mod egal mamelor, mătușilor, surorilor, mamelor vitrege, soacrelor, conducătoarelor și altor mentori care, uneori, joacă un rol similar în aceste relații semnificative mamă-fiică.

Dragi tinere fete, mamele voastre vă adoră. Ele văd în voi promisiunea generației viitoare. Tot ceea ce voi îndepliniți, fiecare provocare pe care o depășiți, le aduce mare bucurie. Și la fel, îngrijorările și durerile *voastre* sunt îngrijorările și durerile *lor*.

Astăzi, doresc să vă dau vouă, tinerelor fete, unele sugestii despre cum să profitați pe deplin de relația cu mamele voastre. Iar apoi, am câteva gânduri de împărțit cu mamele, despre modul în care pot să-și mărească influența asupra fiicelor lor precum și asupra altor membri ai familiilor lor.

Din nefericire, este mult prea ușor